דְּכָל גְּרִיעָא דִּבְעִינָא – שכל מדה שארצה שָׁקִילְנָא – אקח. שָׁקַל – נטל בר קפרא דְּיָקוּלָא רַבָּה – סל גדול, חַפְיֵיהּ כּוּפְרָא – וטח אותו בזפת, וְסָחֵיף עַל רֵישֵׁיהּ – והפכו על ראשו, וְאָזַל וְאָמַר לֵיהּ – והלך ואמר לרבי, לֵיכֵיל לִי מַר – ימדוד לי אדוני אַרְבָּעִין גְּרִיעֵי חִיטֵּי דְּרַשִּׁינָא בָּךְ – ארבעים מדות של חטים שאתה חייב לי [ולבדיחותא אמר לו כן]. אֲחוֹךְ רַבֵּי – חייך רבי וְאָמַר לֵיהּ לבר קפרא, לָאו אַזְהַרְתָּךְ דְּלָא תְּכַדְּחָן – וכי לא הזהרתיך שלא תבדחני, ובתמורת זאת אתן לך את החטים, ועכשיו שבדחתני שוב איני חייב לך את החטים. אָמַר לֵיהּ בר קפרא לרבי, לא באתי ליטול את החטים שהבטחת לי בשכר שלא אבדחך, כי אם חִיטֵּי דְּרַשִּׁינָא קָא נְסֵיבְנָא – חטים אחרים שהלויתיך באתי ליטול.

הגמרא מספרת מעשה נוסף מרבי ובר קפרא:

אָמַר לָהּ בַּר קַפָּרָא לִבְרַתֵּיהּ דְּרַבִּי – לבתו של רבי, לְמָחָר, שָׁתֵינָא חֲמָרָא – אשתה יין בְּרִיקּוּדָא דַּאֲבוּךְ – כשאביך ירקוד לפני, וּבְקִירְקָנֵי דְּאַפָּךְ – וכשאמך תקרקר ותזמר לפני.

ומספרת הגמרא כיצד היה הדבר:

בֶּן אֶלְעָשָׂה, חֲתָנֵיהּ דְּרַבִּי חֲנָה, וְעָשִׁיר גָּדוֹל הָיָה, אֲזָמְנֵיהּ לְבֵי הִילּוּלָא דְּרַבִּי שִׁמְעוֹן בְּרַבִּי – הזמינו רבי לחתונת רבי שמעון בנו.

אָמַר לֵיהּ בַּר קַפָּרָא לְרַבִּי בשעת החתונה, מַאי 'תּוֹעֲבָה' – מדוע כתבה התורה (ויקרא כ יג) לגבי משכב זכור 'תועבה', כָּל פִּירוּשׁ דְּאָמַר לֵיהּ רַבִּי, לְהסְבִיר דְּהָכֵין הוּא 'תּוֹעֲבָה' – שכך הוא ביאור מה שכתוב 'תועבה', פְּרָכָהּ בַּר קַפָּרָא – הקשה על כך בר קפרא, עד שלבסוף אָמַר לֵיהּ רבי לבר קפרא, פַּרֵשֵׁיהּ אַתְּ – תפרש אתה מדוע כתוב תועבה לגבי משכב זכור, אָמַר לֵיהּ בר קפרא לרבי אני אפרש, אך בתנאי שתֵּיתֵי דְּבִיתְכִי – תבוא אשתך ותירמי לִי נַטְלָא – תמזוג לי כוס קטן, אָתַת – הגיעה אשתו של רבי, רַמְיָא לֵיהּ – ומזגה לבר קפרא כוס, אָמַר לֵיהּ בר קפרא לְרַבִּי, אם אתה רוצה שאפרש לך מדוע כתוב תועבה לגבי משכב זכור, קוּם רְקוֹד לִי – קום ותרקוד לפני דְּאֵימַר לָךְ – ואז אומר לך מדוע כתבה התורה לגבי משכב זכור 'תועבה'. הֲכִי אָמַר רַחֲמָנָא – כך אומרת התורה, 'תּוֹעֲבָה' הוא נוטריקון 'תּוֹעֶ'ה אַתָּה 'בָּהּ' – סר אתה מאשתך לְבָבָא אַחֲרִינָא – לכוס אחר, כלומר לתאוות אחרות.

ועוד אָמַר לֵיהּ בר קפרא לרבי, מַאי 'תֵּבֶל' – מדוע כתבה התורה (ויקרא יח כג) לגבי אשה הנרבעת לפני בהמה 'תבל הוא', וכשרצה רבי שבר קפרא יבאר לו, אָמַר לֵיהּ בר קפרא, תעשה לי אשתך כַּי עֲנֵינָא כַּדְּמָאָה – כמו בענין הקודם, כלומר שתמזוג לפני את הכוס. ועוד אָמַר לֵיהּ בר קפרא לרבי עֵיבֵיד לִי – תעשה לי גם עבשיו את מה שאמרתי לך לעשות, דהיינו לרקוד לפני, כדי דְּאוֹמַר לָךְ מדוע כתבה התורה 'תבל' לגבי ביאת בהמה. עֲבַד – עשה רבי כדבריו. אָמַר לֵיהּ בר קפרא לרבי, ביאור הפסוק 'תֵּבֶל הוּא' הינו בלשון תמיה, וכי תַּבְלִין יֵשׁ בָּהּ – כלומר וכי יש טעם מיוחד לביאה זו, מַי שַׁנְיָא הָךְ בִּיאָה – וכי יש טעם שונה בביאה זו של הבהמה, יותר מִן כּוּלְּהוֹן בִּיאוֹת – מכל ביאות של אדם, שזקוקה אשה זו להזדקק לבהמה ולא לאדם.

ועוד אָמַר לֵיהּ בר קפרא לרבי, וּמַאי 'זִימָּה' – ומדוע כתבה התורה לגבי זנות שהוא זמה. וכשביקש רבי שבר קפרא יבאר לו, אָמַר לֵיהּ בר קפרא לרבי, עֵיבֵיד כִּי עֲנֵינָא כַּדְּמָאָה – תעשה לי כמו שעשית מקודם ואז אפרש לך, עֲבַד – עשה רבי כדבריו, וְאָמַר לֵיהּ – וביאר לו בר קפרא את הפסוק, ש'זימה' היא נוטריקון למלים זוֹ מָה הִיא כלומר שאין אדם יודע ממי אשה זו התעברה.

לָא יָכִיל בֶּן אֶלְעָשָׂה לְמֵיכַּל – לא היה יכול בן אלעשה חתנו של רבי לסבול את הזלזול שנהג בר קפרא ברבי, ולכן קָם וְנָפַק – ויצא הוּא וְאִינְתְּתֵיהּ – הוא ואשתו מֵהַהֵן מָקוֹם – ממקום החתונה.

מבררת הגמרא, מַאי בֶּן אֶלְעָשָׂה – מנין שבן אלעשה היה עשיר דְּתָנְיָא, לֹא לְחָנָּם פִּיֵּיס בֶּן אֶלְעָשָׂה אֶת מָעוֹתָיו, אֶלָּא לְהַרְאוֹת בָּהֶן תְּמִפְּוֹרֶת שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל – כלומר היה נותן הרבה מעות לספר בכדי שילמדנו את התספורת של הכהן גדול. ומבארת הגמרא מהי התספורת של הכהן גדול שעליה פיזר בן אלעשה את מעותיו, דִּכְתִיב לגבי תספורת כהן גדול (יחזקאל מד כ) 'וְרֹאשָׁם לֹא יְגַלֵּחוּ וּפֶרַע לֹא יְשַׁלֵּחוּ כָּסוֹם יְכַסְּמוּ אֶת רָאשֵׁיהֶם'. ומבארת הגמרא מה הכוונה 'כסום יכסמו', תָּנָא, בְּעֵין לוּלְיָנִית – התספורת היתה עשויה כמו לולינית, ומבררת הגמרא, מַאי לוּלְיָנִית, אָמַר רַב יְהוּדָה תִּסְפָּרְתָּא יְחִידְתָּא – תספורת נאה ומיוחדת. הֵיכִי דָּמֵי – כיצד היתה נראית תספורת זו, אָמַר רָבָא, רֹאשׁוֹ שֶׁל שֵׂעָר זֶה, בְּצַד עִיקָּרוֹ – תחילתו שֶׁל שֵׂעָר זֶה, ואין עולה אחת מהשערות על חברתה, וְהֵיכִי תִּסְפְּוֹרֶת שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל.

שנינו במשנה (לעיל מט.), אמר קונם תבשיל שאיני טועם וכו', ומותר בביצה טורמוטא, וּבְדִלַּעַת הָרְמוּצָה:

מבררת הגמרא, מַאי – מהי דִּלַּעַת הָרְמוּצָה. ומביאה מחלוקת אמוראים בביאור הדבר, אָמַר שְׁמוּאֵל, דלעת הרמוצה היא קָרָא קַרְקוֹזַאי – דלעת הגדלה במקום ששמו קרקוזא, והנודר מ'תבשיל' מותר לאוכלה, משום שלעולם אינה מתבשלת לגמרי, ואינה בכלל תבשיל. וְרַב אַשִׁי אָמַר, דלעת הרמוצה היא דִּלַּעַת הַטְּמוּנָה בְּרֶמֶּץ – באפר חם, ואינה בכלל תבשיל.

אִיתְּיבֵיהּ – הקשה רָבִינָא לְרַב אַשִׁי שאמר שדלעת הרמוצה היא דלעת הטמונה ברמץ, והלא למדנו, רַבִּי נְחֶמְיָה אוֹמֵר, דִּלַּעַת אַרְמִית הִיא דִּלַּעַת הַמִּצְרִית, ודלעת זו היא כִּלְאַיִם עִם דלעת הַיְוָנִית, ועל כן אסור לזרען יחד, וכמו כן היא כִּלְאַיִם עִם דלעת הָרְמוּצָה. ומוכח מדבריו שדלעת הרמוצה היא טוג מסוים של דלעת, ולא דלעת רגילה הנטמנת ברמץ. תְּיוּבְתָּא.

משנה

הַנּוֹדֵר מִמַּעֲשֵׂה קְדֵרָה, אֵין [־אינו] אָסוּר אֶלָּא מִמַּעֲשֵׂה יָדֶיהָ – מאכל שצריך להתבשל ולרתוח הרבה בקדרה. אבל אם אָמַר קוֹנָם הַיְרֹד לַקְּדֵרָה שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, אָסוּר בְּכָל תבשיל הַנַּעֲשֶׂה בַּקְּדֵרָה, ולא רק במאכלים שצריכים לרתוח ולהתבשל הרבה בקדרה, כיון שאסר את עצמו בכל מה שיורד לקדרה.

גמרא

ישנם תבשילים, שדרך בישולם הוא שבתחילה מרתיחים אותם בקדרה, ואחר כך גומרים את בישולם באילפס, וישנם תבשילים שמספיק להם בישול בקדרה ואינם צריכים לרדת לאילפס אחר בישולם בקדרה. הגמרא מביאה ברייתא שדנה באיזה לשונות נאסר הנודר בדברים אלו.

תָּנְיָא בברייתא, הַנּוֹדֵר מִן הַיּוֹרֵד לַקְּדֵרָה, כגון שאמר 'קונם היורד לקדרה עלי', אָסוּר אף בַּתבשיל הַיּוֹרֵד לָאִילְפָּס, משום שֶׁתבשיל זה כְּבָר יָרַד לַקְּדֵרָה קוֹדֶם שֶׁיּוֹרֵד לָאִילְפָּס, שהרי הדרך היא שלפני שמבשלים באילפס מרתיחים אותו רתיחה קלה בקדרה. אבל הנודר מִן הַיּוֹרֵד לָאִילְפָּס, מוּתָּר בַּתבשיל הַיּוֹרֵד לַקְּדֵרָה.

דין נוסף:

הנודר מִן הַנַּעֲשֶׂה בַּקְּדֵרָה, הרי הוא מוּתָּר בַּתבשיל הַנַּעֲשֶׂה בָּאִילְפָּס, ואף על פי שהדרך היא להרתיח את מעשה האילפס בקדרה לפני הבישול באילפס, מותר, משום ש'נעשה' הכוונה לגמר העשיה, וגמר עשייתו היה באילפס. וכמו כן הנודר מִן תבשיל הַנַּעֲשֶׂה בָּאִילְפָּס, הרי הוא מוּתָּר בַּתבשיל הַנַּעֲשֶׂה בַּקְּדֵרָה – שנגמר בישולו בקדרה, אף אם לאחר גמר בישולו הורידוהו לאילפס, כיון שעשייתו הושלמה בקדרה.

דין נוסף:

הַנּוֹדֵר מִן הַיּוֹרֵד לְתַנּוּר, אֵין [־אינו] אָסוּר אֶלָּא בְּפַת, אבל בשאר המאכלים הנעשים בתנור מותר, משום שסתם 'יורד לתנור' הוא לחם. וְאִם [־אבל אם] אָמַר, קונם כָּל מַעֲשֶׂה תַּנּוּר עָלַי, אָסוּר בְּכָל המאכלים הַנַּעֲשִׂים בְּתַנּוּר.

משנה

משנה זו ממשיכה לדון בכמה לשונות נדרים, איזה דברים נכללים בהם, ואיזה לא.

הנודר שלא ליהנות מִן הַכָּבוּשׁ – שאמר קונם 'הכבוש' עלי, אֵין [־אינו] אָסוּר ליהנות אֶלָּא מִן הַכָּבוּשׁ שֶׁל יָרָק – ירק כבוש, אבל ממאכלים אחרים כבושים מותר לו ליהנות, כיון שאמר 'הכבוש' בה"א הידיעה, משמע שהתכוין לדבר הידוע בכבישתו, והרגילות היתה לכבוש ירקות. אבל אם אמר קונם 'כָּבוּשׁ' שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, אָסוּר בְּכָל המאכלים הַכְּבוּשִׁים, כיון שאמר 'כבוש' ללא ה"א הידיעה, משמע שהתכוין לאסור את עצמו בהנאה מכל מאכל שנכבש.

דין דומה:

הנודר שלא ליהנות מִן הַשָּׁלוּק – שאמר קונם 'השלוק' עלי, אֵינוֹ אָסוּר ליהנות אֶלָּא מִן הַשָּׁלוּק שֶׁל בָּשָׂר – בשר שלוק, אבל ממאכלים אחרים שלוקים מותר לו ליהנות, כיון שאמר 'השלוק' בה"א הידיעה, משמע שהתכוין לדבר הידוע בשליקתו, והרגילות היתה לשלוק בשר. אבל אם אמר קונם 'שָׁלוּק' שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, אָסוּר בְּכָל הדברים הַשְּׁלוּקִים, כיון שאמר 'שלוק' ללא ה"א הידיעה, משמע שהתכוין לאסור את עצמו בהנאה מכל מאכל שנשלק.

גמרא

רב אחא מסתפק, מה הדין כשהנודר הזכיר אות דל"ת בנדרו:

אָמַר לֵיהּ רַב אַחָא בְּרֵיהּ דְּרַב אַוְיָא לְרַב אַשִׁי, אָמַר קונם 'דִּכְבִישׁ' עלי, מַאי – מה דינו, וכן אם אמר, קונם 'דְּשָׁלִיק' עלי, מַאי, וכן אם אמר, קונם 'דְּצָלִי' עלי, מַאי, וכן אם אמר, קונם 'דְּמָלְחָ' עלי, מַאי, באופנים אלו יש להסתפק, הֵיכִין מַשְׁמַע – כיצד היא משמעות לשונו, האם מה שהוסיף 'דכבישׁ' [עם האות דל"ת] משמעו הכבוש הידוע, והרי זה כאילו אמר הריני נודר מהדבר שהוא כבוש בדרך כלל, או שרק 'הכבוש' בה"א הידיעה משמעו הכבוש הידוע. תִּיבָּעֵי – לא נפשט ספק זה.

משנה

משנה זו היא המשך למשנה הקודמת, וממשיכה לדון בענין הוספת אות ה"א הידיעה ללשון הנדר.

הנודר מִן הַצָּלִי – שאמר קונם 'הצלי' עלי, אֵין [־אינו] אָסוּר אֶלָּא מִן הַצָּלִי שֶׁל בָּשָׂר – בשר צלוי, אבל ממאכלים אחרים צלויים מותר לו ליהנות, כיון שאמר 'הצלי' בה"א הידיעה, משמע שהתכוין לדבר הידוע בצלייתו, והרגילות היתה לצלות בשר. דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. אבל אם אמר קונם 'צָלִי' שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, אָסוּר בְּכָל המאכלים הַצְּלוּיִים, כיון שאמר 'צלי' ללא ה"א הידיעה, משמע שהתכוין לאסור את עצמו בהנאה מכל מאכל שנצלה.

דין נוסף:

הנודר מִן הַמָּלִיחַ – שאמר קונם 'המליח' עלי, אֵין [־אינו] אָסוּר אֶלָּא מִן הַמָּלִיחַ שֶׁל דָּג – דג מלוח, אבל ממאכלים אחרים מלוחים מותר לו ליהנות, כיון שאמר 'המליח' בה"א הידיעה, משמע שהתכוין לדבר הידוע במליחתו, והרגילות היתה למלוח דגים. אבל אם אמר קונם 'מָלִיחַ' שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, אָסוּר בְּכָל המאכלים הַמְּלוּחִים, כיון שאמר 'מליח' ללא ה"א הידיעה, משמע שהתכוין לאסור את עצמו בהנאה מכל מאכל שנמלח.

המשנה דנה בנודר ממיני דגים שונים:

האומר קונם דָּגִים שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, אָסוּר בָּהֶן – בדגים, ב�ֵין אם הם גְּדוֹלִים, ובֵין אם הם קְטַנִּים, משום ש'דג' פירושו דג גדול, ו'דגים' פירושם דגים קטנים, וכיון שאמר 'דג דגים', נאסר בין בגדולים ובין בקטנים, ואסור בֵּין בדגים מְלוּחִים, ובֵין בדגים תְּפֵלִים – ללא מלח, ובֵין בדגים חַיִּים – שעדיין לא נתבשלו, ובֵין בדגים מְבוּשָּׁלִים, וּמוֹתָּר בְּטָרִית טְרוּפָּה – דג גדול החתוך דק דק, משום ש'דג דגים' משמע דגים שלמים, ולא חתוכים, וְכל שכן שמותר בְּצִיר – שומן היוצא מהדגים ומעורבים בו קרבי דגים, שאינו בכלל 'דג דגים'.

דינים נוספים בענין הנודר מדגים:

גמרא

הגמרא מביאה ברייתא הדנה בענין נודר מדגים:

תַּנְיָא בברייתא, רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר, האומר קונם דָּג שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, אָסוּר בְּדגים גְּדוֹלִים, משום שהדרך היא למכור דג גדול בפני עצמו, ולכן הוא נקרא 'דג' בלשון יחיד, וּמוּתָּר בְּדגים קְטַנִּים שדרכם להמכר ביחד, ואינם נקראים 'דג'. האומר קונם דָּגָה שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, אָסוּר בְּדגים קְטַנִּים, וּמוּתָּר בְּדגים גְּדוֹלִים, משום ש'דגה' היא לשון דגים קטנים. האומר קונם דָּג דָּגָה שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, אָסוּר בֵּין בְּדגים גְּדוֹלִים משום שאמר 'דג', ובֵין בְּדגים קְטַנִּים משום שאמר גם 'דגה'.

הגמרא מבררת מנין שדג גדול נקרא 'דג', ודג קטן נקרא 'דגה':

אָמַר לֵיהּ רַב פָּפָּא לְאַבַּיֵי, מַמַּאי דְּדָג שֶׁאֲנִי טוֹעֵם, גָּדוֹל הוּא – מהיכן אנו לומדים שהאומר דג שאני טועם, כוונתו לדג גדול. השיב לו אביי, מִדִּכְתִיב (יונה ב א) 'וַיְמַן ה' דָּג גָּדוֹל לִבְלֹעַ אֶת יוֹנָה', ומוכח ש'דג' הוא גדול. שואלת הגמרא, וְהָכְתִיב – והלא כתוב (שם ב ב) 'וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל ה' אֱלֹהָיו מִמְּעֵי הַדָּגָה', והרי שהדג הגדול שבלע את יונה נקרא גם 'דגה', ומדוע אמרנו ש'דגה' הוא דג קטן. מתרצת הגמרא, הָא לֹא קַשְׁיָא – מפסוק זה שכתוב בו 'וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל ה' אֱלֹהָיו מִמְּעֵי הַדָּגָה' לא קשה, שהרי דִּלְמָא – שמא יתכן לומר שפַּלְּטֵיהּ דָּג גָּדוֹל – שהדג הגדול שבלעו פלט אותו, וְאחר כך בַּלְּעֵיהּ דָּג קָטָן – בלע אותו דג קטן, ועליו כתוב 'וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל ה' אֱלֹהָיו מִמְּעֵי הַדָּגָה'.

מקשה הגמרא, אֶלָּא לפי דברינו שפירוש המלה 'דגה' הוא דגים קטנים, קשה מה שכתוב בתורה (שמות ז כא) 'וְהַדָּגָה אֲשֶׁר בַּיְאֹר מֵתָה', וכי שייך לומר שהדגים הקְטַנִּים מֵתוּ והגְּדוֹלִים לֹא מֵתוּ, הלא כיון שהיאור נהפך לדם ולא היה בו מים, כל הדגים שהיו בו מתו, בין הגדולים ובין הקטנים. ומוכח שלשון 'דגה' כולל בין דגים גדולים ובין דגים קטנים.

מתרצת הגמרא, אֶלָּא – באמת לשון דָּגָה האמורה בתורה, מַשְׁמַע גם דגים גְּדוֹלִים וּמַשְׁמַע גם דגים קְטַנִּים, וְאף על פי כן הנודר מ'דגה' אסור רק מדגים קטנים, משום שבְּנֵדָרִים הַלָּךְ אַחַר לְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם – בנדרים הולכים אחר לשון בני אדם, ודרך בני אדם להשתמש בלשון 'דגה' רק על דגים קטנים.

שנינו במשנה, הַנּוֹדֵר מִן הַצָּלִי כו' אסור בטרית טרופה ומותר בציר ובמורייס:

הגמרא מסתפקת לגבי הנודר בלשון דומה:

אָמַר לֵיהּ רָבִינָא לְרַב אַשִׁי, אָמַר – אם נדר בלשון חֲרֵי עָלַי צִיחִין, מַאי – מה דינו לגבי ציר ומוריס, האם 'ציחין' הוא תרגום של 'צחנה', וכשם שהנודר מן הצחנה מותר בציר ומוריס, כך גם הנודר מן הציחין, או ש'ציחין' הוא לשון ריבוי, ואנו אומרים שכוונתו לאסור גם את הציר והמוריס, שיש להם ריח רע, והם מצחינים. תִּיבָּעֵי – לא נפשט ספק זה.

משנה

המשנה ממשיכה לדון בכמה לשונות נדרים, איזה דברים נכללים בהם, ואיזה לא.

הַנּוֹדֵר שלא ליהנות מִן הֶחָלָב, מוּתָּר בַּגְּוִם – מים היוצאים מן החלב כשעושים ממנו גבינה, משום שבלשון בני אדם נקראים מים

המשך בעמוד קפז

אלו 'קום' ולא 'חלב'. וְרַבִּי יוֹסֵי אוֹסֵר ליהנות מן הקום, משום שבמקומו של רבי יוסי היו קוראים לקום 'קומא דחלבא', וכיון שמזכירים בשמו את החלב [שממנו יצא], הוא נכלל בלשון נדרו. אבל הנודר שלא ליהנות מִן הַקּוֹם, מוּתָּר בֶּחָלָב, משום שהחלב אינו כלול במלה 'קום'.

אֲבָא שָׁאוּל אוֹמֵר, הַנּוֹדֵר שלא ליהנות מִן הַגְּבִינָה, אֲסוּר בָּהּ – בגבינה, בֵּין אם היא מְלוּחָה ובין אם היא טְפֵלָה – ללא מלח, אף על פי שרוב הגבינות הן מלוחות.

הַנּוֹדֵר שלא ליהנות מִן הַבָּשָׂר,